

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Helena Ciepła (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Maria Grzelka (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2008 r.,
skargi Gminy Miejskiej w Ł.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w Z. z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt V Gaz (...), wydanego w sprawie
ze skargi H. M. – „M.(...)” Specjalistyczne Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych w S.
przeciwko Gminie Miejskiej w Ł.

o uchylenie wyroku Zespołu Arbitrów,

odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Z. postanowieniem z dnia 15 grudnia 2006 r. uchylił wyrok Zespołu Arbitrów z dnia 5 września 2006 r. oddalający odwołanie H. M., prowadzącego specjalistyczne Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych w S., od oddalenia przez zamawiającego – Gminę Miejską Ł. jego protestu w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego i unieważnił postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego. Sąd Okręgowy uznał, że zamawiający naruszył art. 29 ust. 1 - Prawa zamówień publicznych (w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 maja 2006 r.) przez to, że w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówień nie wskazał, iż inwestycja będąca przedmiotem zamówienia jest w określonej części związana z budownictwem mieszkaniowym, a w pozostałym zakresie jest inwestycją niezwiązaną

z budownictwem mieszkaniowym, a ponadto pozostawił kwestię procentowego udziału inwestycji w budownictwie mieszkaniowym i w budownictwie innym do oceny wykonawców przystępujących do przetargu. Zdaniem Sądu, miało to istotny wpływ na możliwości przedstawienia przez wykonawców porównywalnych ofert co do proponowanego wynagrodzenia w sytuacji, gdy każdy w nich mógł odmiennie ustalić udział budownictwa mieszkaniowego w inwestycji stanowiącej przedmiot zamówienia i w konsekwencji – uwzględnić w stawce cenowej różny udział podatku VAT w wysokości 7% lub 22% co miało bezpośredni wpływ na treść ofert co do wysokości żądanego wynagrodzenia i w ostateczności - na wybór oferty najkorzystniejszej.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego postanowienia Gmina Ł. zarzuciła naruszenie art. 354 k.p.c. w zw. z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (jedn. tekst; Dz. U. z 2006 r. Nr 164, poz. 1163 ze zm.) przez wydanie postanowienia zamiast wyroku, oraz art. 355 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 194 ust. 2 ustawy - Prawo zamówień publicznych przez zaniechanie umorzenia postępowania w sytuacji, gdy zamawiająca zawarła umowę z wybranym wykonawcą i umowa ta w czasie orzekania przez Sąd była w 74% zrealizowana. Skarżąca wskazała, że przez wydanie zaskarżonego postanowienia poniesie stratę w wysokości 12 046.078,59 złotych wyrażającą się różnicą pomiędzy kosztem realizacji inwestycji na dotychczasowych zasadach i kosztem, który by Gmina musiała ponieść w przypadku konieczności odstąpienia od dotychczasowych kontraktów. Podniosła również, że odstąpienie od umowy z obecnym wykonawcą i niewykonanie w terminie wszystkich robót pozbawi ją dotacji przyznanej ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w wysokości 4.469.060,64 złotych. Z powołaniem się powyższe zamawiająca Gmina wносиła o stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 194 ust. 2 i art. 94 ust. 1 w zw. z art. 182 ust. 2 pkt 2 lit. „a” w zw. z art. 181 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (w brzmieniu przed nowelizacją wynikającą z ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o zmianie ustawy - Prawo zamówień publicznych... (-) – Dz. U. Nr 79, poz. 551).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jedną z niezbędnych przesłanek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu jest istnienie szkody będącej skutkiem wydania zaskarżonego orzeczenia (art. 424¹ k.p.c.), natomiast jednym z koniecznych warunków formalnych, jakim powinna odpowiadać skarga, jest uprawdopodobnienie wyrządzenia

szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Jak wynika z brzmienia art. 424¹ § 1 k.p.c. („została wyrządzona szkoda”) i co wielokrotnie Sąd Najwyższy podkreślał w swoich orzeczeniach (por. postanowienie z dnia 11 stycznia 2006 r. II CNP 13/05 – OSNC 2006, nr 6, poz. 110, postanowienie z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05 – OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, uzasadnienie postanowienia z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05 – OSNC 2006, nr 1, poz. 16, postanowienie z dnia 27 października 2005 r. V CNP 28/05 – nie publ.) uprawdopodobnienie, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. dotyczy szkody, która w chwili wnoszenia skargi już istnieje, nie zaś możliwości powstania szkody. Uprawdopodobnienie odnosi się do prawdopodobieństwa istnienia szkody, jej rodzaju i rozmiarów a nie do prawdopodobieństwa powstania szkody w przyszłości. Tylko bowiem szkoda wyrządzona wydaniem zaskarżonego orzeczenia, a nie szkoda, której można, lub nawet należy się spodziewać, usprawiedliwia skargę przewidzianą w art. 424¹ k.p.c., która - jeśli zostanie uwzględniona – pozwala na dochodzenie odszkodowania na podstawie art. 417¹ § 2 k.c., natomiast nie służy zapobiegnięciu wyrządzenia szkody mogącej powstać wskutek wydania orzeczenia sądowego.

W rozpoznawanej sprawie, niezależnie od oceny zasadności przyjęcia za podstawę obliczenia prawdopodobnej szkody okoliczności uwzględnionych w załączonym do skargi opracowaniu sporządzonym przez Centrum Innowacji Technologii i Rozwoju Spółkę z o.o. w Z., należy stwierdzić, że z treści samej skargi wynika iż skarżąca powołuje się na prawdopodobieństwo powstania szkody nie zaś na szkodę już istniejącą. Skarga nie spełnia zatem wymogu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. i w związku z tym podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Niedopuszczalność skargi zamawiającej Gminy przesądza o braku podstaw do rozważań w kwestii zasadności skargi. Na marginesie więc jedynie można zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 31 marca 2006 r. IV CNP 25/05 – OSNC 2007, nr 1, poz. 17, wyrok z dnia 4 stycznia 2007 r. V CNP 132/06 – OSNC 2007, nr 11, poz. 174) tylko oczywiste błędy sądu spowodowane rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa mogą być uznane za niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Stanowisko sądu przychyłające się do jednej z rozbieżnych koncepcji prezentowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie może być uznane za błąd oczywisty lub rażący. Dodać też trzeba, że nie sposób uznać, iżby szkoda wynikająca z wydania orzeczenia mogła być następstwem

ewentualnej wadliwej formy orzeczenia (postanowienie zamiast wyroku), oraz nie sposób zarzucić jakiegokolwiek orzeczeniu, iż nie uwzględni okoliczności faktycznych, które istniały w czasie, gdy toczyło się postępowanie zakończone wydaniem orzeczenia, jeśli okoliczności te nie zostały w tym postępowaniu podniesione. W rozpoznawanej sprawie dotyczy to faktu zrealizowania umowy w znacznej części.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.